

ЕДНА МАЙКА ПЛАЧЕ

Това се случи през лятото на 1944 година. На площада на селото, пред общината, върху плочите беше, довлечен един убит човек с раздрана дреха. Селяните се събираха и с свалени шапки и свити сърдца мълчаливо го гледаха. На челото му, по което бяха прилепнали кичури коси, се чернееше кръв. Децата се притискаха страхливо едно до друго.

— Този е бащата на Тодорчо, — разказваше шепнишката едно от по-големите момчета. — Водил е чета в Балкана и се е борил против немците и потисниците. И затова пратениците на немците го убили.

Изведнаж тълпата се размърда. Една слаба жена, с изсъхнало лице, с черна забрадка, пристъпяше прикрепяна от едно бледо момче към трупа. Като видя убиятия, тя изгуби сили, падна върху него и зариде. Тодорчо гледаше с насълзени очи мъртвия си баща и разриданата си майка. Можеше ли да извърши нещо лошо неговият толкова добър баща, та го бяха убили така жестоко?

— Махайте се от тук! — извика един стражар. — Този разбойник не заслужава да проливате сълзи за него! — И той сграбчи майката и я блъсна настрана. Напраздно тя се дърпаше и искаше да пригръне още веднаж мъртвия си другар.

— Боже, Боже, — шепнеше тя, — убиха го, но защо го наричат разбойник?

Изминаха няколко месеци. Славните съветски войски, подпомогнати от българските герои, изгониха грабителите немци. Закипя селото от радост. Събра се освободеният народ. Изкопаха трупа на Тодорчовия баща, който беше захвърлен в една яма при реката. Положиха го в нов гроб.

Един от другарите му държа реч.

— Днес погребваме един истински герой! — каза той.

Тодорчо, който беше тук с майка си, стисна ръката й.

— Мамо, ето какъв е татко! Той е герой! Сега всички виждат!

Пак се насълзиха очите на майката, но този път не от горчива мъка и болка, а и от гордост.

Емил Коралов